

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: N. T. V., bytem Ch.
zastoupený JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou,
sídlem Wenzigova 5, 120 00 Praha 5

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 00007064
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

za účasti osoby zúčastněné na řízení:

T. L. N., bytem Ch.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o vyhoštění cizince ze dne 16. 4. 2019 č. j. CPR-8513-2/ČJ-2019-930310-V243

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou ke Krajskému soudu v Plzni dne 3. 5. 2019 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného o vyhoštění cizince ze dne 16. 4. 2019 č. j. CPR-8513-2/ČJ-2019-930310-V243, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, Oddělení cizinecké

policie, Oddělení pobytových agend ze dne 25. 1. 2019, č. j. KRPK-58660-30/ČJ-2017-190027, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen „EU“), v délce 2 let.

2. Žalobce v žalobě namítal, že byl zkrácen na svých právech přímým porušením jeho práv v předchozím řízení – řízením před správním orgánem I. stupně, jímž se zakládají, ruší nebo určují jeho práva a povinnosti. Žalobce namítal, že došlo k porušení § 2 odst. 1, § 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a § 119a odst. 2, § 174a zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců.
3. Žalobce dále namítal, že nebyly zjištěny skutkové okolnosti tak, aby o nich nebyly důvodné pochybnosti, zejména nepřiměřenost vydaného rozhodnutí ve vztahu k zásahu do jeho soukromého a rodinného života a k zásahu do soukromého a rodinného života jeho partnerky L. N. T., narozena....., ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců.
4. Žalobce také namítal, že bylo správním orgánem prováděno několik pobytových kontrol u žalobce a jeho partnerky L. N. T., ze kterých bylo prokázáno, že mají dlouhodobý a pevný partnerský vztah, který trvá od roku 2000, kdy se seznámili a udržovali kontakt přes sociální sítě a od května 2017 spolu trvale žijí na území České republiky, hodlají spolu uzavřít manželství a žít nadále v České republice, což nebylo správním orgánem při rozhodování zohledněno. Ani jeden nebyl přestupkově ani trestně stíháný, nejsou závislí na sociálním systému České republiky, kdy partnerka pracuje a žalobce žije.
5. Žalobce v žalobě tvrdil, že správní orgány nezohlednily, že žalobce i jeho partnerka L. N. T. jsou již vyššího věku a partnerka žije na území České republiky již od roku 2001 a již by jej nemohla následovat do země původu. Také tvrdil, že již nemá v zemi původu rodiče, ale pouze sourozence, se kterými není v žádném kontaktu. S ohledem na to, by jejich integrace v zemi původu byla nereálná. Žalovaný podle žalobce nezohlednil, že jeho vyhoštěním by došlo k přetrhání rodinných vazeb mezi žalobce a partnerkou a není pravděpodobné, že by po uplynutí doby vyhoštění měl naději získat pobytový status v České republice.
6. Žalobce si byl vědom, že porušil právní předpis - zákon o pobytu cizinců, kdy jiného protiprávního jednání se však nedopustil. Svého jednání litoval.
7. Žalobce se domníval, že napadeným rozhodnutím nebyla dosažena rovnováha mezi zájmem státu na dodržování pobytových předpisů a veřejného pořádku na straně jedné a zájmem žalobce a jeho partnerky na ochraně jejich soukromého a rodinného života na straně druhé, a proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.
8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že protiprávní jednání žalobce bylo nalézacím správním orgánem řádně zjištěno, spisovým materiálem doloženo a dostatečně odůvodněno, kdy k uplatněným žalobním námitkám žalobce odkázal na odůvodnění rozhodnutí nalézacího správního orgánu, tak na odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Ve svém postupu neshledal pochybení, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

9. Osoba zúčastněná na řízení v podání ze dne 5. 6. 2019, kterým paní L. T. N. uplatnila svá práva osoby z účastné na řízení, dále uvedla, že realizací vyhoštění žalobce by došlo k hlubokému zásahu do jejich rodinného a osobního života.
10. Ze zasláního správního spisu č. j. KRPK-58660/ČJ-2017-190027 soud zjistil, že se žalobce dne 18. 7. 2017 dostavil na přepážku Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Praha 4 Chodov, s cestovním dokladem bez platného víza. Žalobce z České republiky nevycestoval a pobýval na území české republiky neoprávněně, proto byl zajištěn a bylo s ním zahájeno řízení o správním vyhoštění. Téhož dne bylo zajištění ukončeno. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce byl veden v evidenci nežádoucích osob od 23. 1. 1997 do 12. 5. 1999. S žalobcem bylo od 5. 1. 2001 do 17. 1. 2002 vedeno azylové řízení, kdy azyl nebyl udělen.
11. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 18. 7. 2017 žalobce mj. uvedl, že do České republiky přicestoval za partnerkou L. N. T., v květnu 2017 z Ukrajiny osobním automobilem mimo hraniční přechod. Převaděčům z Ukrajiny, na které dostal kontakt od krajanů z Vietnamu, zaplatil 400 USD. S partnerkou se seznámili v roce 2000 v zařízení pro azylanty v České republice, poté byly v kontaktu přes telefon a internet. Sdělil, že si byl vědom, že pro pobyt na území České republiky potřebuje platné vízum, nebo oprávnění k pobytu. Dne 15. 7. 2017 podal žádost o sloučení rodiny. Předtím – v roce 1997 byl vyhoštěn z České republiky na 2 roky, kdy vycestoval zpět do Vietnamu, v roce 2000 se sem vrátil, kdy měl vízum z Polska. V roce 2003 po neúspěšné žádosti o azyl vycestoval zpět do Vietnamu. Sdělil, že se v současné době zdržuje u své partnerky, které pomáhá s obchodem s textilem. Uvedl, že na území ČR ani EU nemá žádné blízké ani příbuzné, mimo partnerky, má sice sourozence ve Vietnamu, se kterými však není v kontaktu. Dále sdělil, že nechce odcestovat z České republiky, jelikož plánuje společný život s partnerkou.
12. Z úředního záznamu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend ze dne 2. 8. 2017 bylo zjištěno, že dne 2. 8. 2017 byla Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Karlovarského kraje, obvodním oddělením Sokolov, provedena v 21:15 hodin kontrola na adrese Ch. Bylo zjištěno, že se zde zdržuje žalobce se svou partnerkou L. N. T., poštovní schránka označena žalobcem i partnerkou žalobce, zvonek pouze partnerkou žalobce. Další kontrola na shora uvedené adrese byla provedena dne 23. 8. 2017 v 10:00 hodin, kdy žalobce ani partnerka žalobce nebyli na uvedené adrese zastiženi, byla zastižena jejich sousedka paní V. T., která sdělila, že zde žijí dva cizinci, bezdětní a že jsou bezproblémový pár. Další kontrola na shora uvedené adrese byla provedena dne 19. 1. 2018 v 21:30 hodin, kdy byl zastižen žalobce se svou partnerkou, kdy vše nasvědčovalo, že spolu žijí, ze sousedů nebyl nikdo zastižen.
13. Ve věci vypovídala dne 31. 10. 2017 v 10:00 hodin také partnerka žalobce L. N. T. Potvrdila, že spolu se žalobce bydlí od května 2017 na adrese Ch. Sdělila, že je v rozvodovém řízení a má syna narozeného ve Vietnamu v roce 1990, který tam žije dodnes. Potvrdila, že se s žalobcem poznali v roce 2000 v uprchlickém táboře v České republice a od té doby jsou partneři. Sdělila, že spolu plánují společný život, že jí žalobce pomáhá při podnikání, má ho ráda a jakmile bude rozvedená, tak se chtějí se žalobcem vzít. Potvrdila, že žalobce přijel poprvé do České republiky v roce 1987 za prací, v roce 2003 se

vrátil zpět do Vietnamu, kdy byli nadále v kontaktu, kdy v květnu 2017 se vrátil zpět do České republiky a od té doby spolu žijí.

14. Správní orgán opatřil od Velvyslanectví Vietnamské socialistické republiky v Praze potvrzení o skutečnosti, že žalobci byl dne 27. 4. 2012 vystaven na jeho žádost cestovní pas č. N1556796.
15. Správní orgán si vyžádal stanovisko Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky k možnosti vycestování žalobce z území České republiky. Dne 22. 1. 2018 bylo správnímu orgánu doručeno Závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, od Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, ev. č. ZS39715, které rozhodlo, že vycestování žalobce z území České republiky je možné.
16. Rozhodnutím ze dne 25. 1. 2019 č. j. KRPK-58660-30/ČJ-2017-190027 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu 2 let proto, že pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a víza či povolení k pobytu.
17. Z rozhodnutí správního orgánu plyne, že žalobce dle svých slov přicestoval do České republiky v květnu 2017. Žalobce byl v roce 1997 vyhoštěn z České republiky na 2 roky, byl veden v evidenci nežádoucích osob od 23. 1. 1997 do 12. 5. 1999, v roce 2000 se vrátil na území České republiky, kdy měl vízum z Polska, a od 5. 1. 2001 do 17. 1. 2002 s ním bylo vedeno azylové řízení, kdy azyl nebyl udělen, v roce 2003 po neúspěšné žádosti o azyl vycestoval zpět do Vietnamu. Správní orgán prvního stupně vycházel v odůvodnění rozhodnutí z těchto skutečností - ze závažnosti protiprávního jednání žalobce, délky pobytu v České republice, věku žalobce, jeho zdravotního stavu, rodinných a ekonomických poměrů v České republice, společenské a kulturní integrace a intenzity vazeb v zemi původu a z výsledků účastníků. Správní orgán dospěl k závěru o naplnění podmínek pro správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Správní orgán konstatoval, že důvodem vydání rozhodnutí je protiprávní jednání žalobce, ke kterému došlo porušením povinnosti stanovené § 103 písmena n) zákona o pobytu cizinců, podle kterého je cizinec povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak. Řízení o správním vyhoštění bylo tedy vyvoláno jednáním žalobce, resp. porušením jeho právních povinností vyplývajících ze zákona. Správní orgán konstatoval, že je ve veřejném zájmu, aby byly platné právní předpisy na území České republiky dodržovány a aby se na území České republiky zdržovali pouze cizinci, kteří toto dodrží. Žalobce jednal v rozporu s obecným zájmem státu a společnosti. Správní orgán také posuzoval, zda nebude rozhodnutím o správním vyhoštění způsoben nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce dle § 174a zákona o pobytu cizinců, kdy správní orgán dospěl k závěru, že mu nejsou známy žádné závažné informace, které by byly zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, kdy tyto závažné důvody nesdělil ani sám žalobce. Žalobce je svobodný, bezdětný, ve věku 50 let, tedy v produktivním věku, nemá žádné zdravotní problémy či omezení. Do České republiky se vrátil v květnu 2017, aby zde se svou družkou L. T. N., sdíleli společný život a vedli společnou domácnost na adrese Ch. Seznámili se spolu v roce 2000 v uprchlickém táboře v České republice a od té doby jsou partneři, od roku 2002 až do května 2017, kdy byl žalobce ve Vietnamu, byly v kontaktu pouze po telefonu a sociálních

sítích. Partnerka je vdaná, v rozvodovém řízení. Žalobce nemá na území České republiky žádné příbuzné, ve Vietnamu žijí jeho sourozenci, se kterými prý není v kontaktu. Žalobce žil s partnerkou ve společné domácnosti 2 měsíce, od 17. 5. 2017 do 18. 7. 2017, a to v době, kdy žalobce pobýval na území České republiky nelegálně. Správní orgán vyhodnotil výše uvedené skutečnosti samostatně i ve vzájemných souvislostech a došel k závěru, že uložení správního vyhoštění je sice zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, ale v tomto případě je nelze považovat za natolik závažný důvod, kdy by žalobci vydáním rozhodnutí mělo být nepřiměřeně zasazeno do soukromého nebo rodinného života. Rozhodnutí je v tomto ohledu přiměřené s ohledem na veřejný zájem. Správní orgán proto dospěl k závěru, že jednání žalobce lze charakterizovat jako nepřípustné a zejména neoprávněné zasahování do výkonu státní správy na úseku pobytu cizinců na území České republiky, tudíž správní vyhoštění v délce 2 let je podle správního orgánu I. stupně přiměřené.

18. Odvolání žalobce ze dne 4. 2. 2019 proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím Ředitelstvím služby cizinecké policie ze dne 16. 4. 2019 č. j. CPR-8513-2/ČJ-2019-930310-V243.
19. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě skutkových zjištění, které byly prokázány nade vší pochybnost a prokazují protiprávní jednání žalobce, tedy že neoprávněně pobýval na území České republiky. Spisový materiál podle žalovaného obsahuje dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Přijaté opatření se nevymyká způsobu rozhodování v obdobných případech ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu.
20. Soud na základě uvedených skutečností rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
21. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců „*policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn*“.
23. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců „*policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu*.“
24. Ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců stanoví: „*Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince*.“
25. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí: „*Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu*

a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“

26. Soud má za prokázané, že v projednávané věci byly naplněny podmínky pro aplikaci ustanovení § 119 odst. 1 písmena c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce překročil státní hranice České republiky za pomoci převaděčů mimo hraniční přechod a vědomě na území České republiky pobýval neoprávněně bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalobce byl v minulosti - v roce 1997 vyhoštěn z České republiky na 2 roky, byl veden v evidenci nežádoucích osob od 23. 1. 1997 do 12. 5. 1999, v roce 2000 se vrátil na území České republiky, kdy měl vízum z Polska, a od 5. 1. 2001 do 17. 1. 2002 s ním bylo vedeno azylové řízení, kdy azyl nebyl udělen, v roce 2003 po neúspěšné žádosti o azyl vycestoval zpět do Vietnamu. Jelikož se žalobce již v minulosti na území České republiky zdržoval, měly by mu být podmínky pro vstup a pobyt na území České republiky známy. Z tohoto jednání žalobce má soud za prokázané, že žalobce si byl vědom, že zde pobýval bez příslušného povolení, což ani žalobce nerozporoval, vědomě se tedy dopouštěl protiprávního jednání a uložení správního vyhoštění je logickým důsledkem tohoto protiprávního jednání. Nelze přehlédnout, že tento protiprávní stav trvá nejméně od května 2017, kdy se žalobce žádným způsobem nepokusil nepravít tento protiprávní stav a lze se tedy domnívat, že nerespektování práva je žalobci bližší než dodržování právních předpisů České republiky. Sporné je, zda se žalobce na území České republiky opravdu zdržuje teprve až od května roku 2017, kdy jak uvedl a upozornil žalovaný v odůvodnění rozhodnutí, žalobci nebyl v roce 2002 udělen azyl a jeho vycestování z České republiky nelze žádným způsobem prokázat. Správní orgán se domnívá, že se žalobce na území České republiky zdržuje nepřetržitě o roku 2002 a tvrzení žalobce, že se vrátil na území České republiky, až v květnu 2017 považuje za snahu žalobce zkrátit dobu jeho nelegálního pobytu na území České republiky. To však nic nemění na skutečnosti, že má soud za prokázané, že byly naplněny podmínky pro aplikaci ustanovení § 119 odst. 1 písmena c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců.
27. Soud neprovedl důkazy navržené žalobcem při ústním jednání konaném dne 1. 7. 2019, konkrétně výpis z katastru nemovitostí ze dne 1. 11. 2017 a daňové přiznání paní L. T. N. za rok 2018, neboť se domnívá, že neprokazují majetkové a bytové poměry žalobce, nýbrž osoby zúčastněné na řízení a proto pro přezkum rozhodnutí o vyhoštění žalobce v dané věci jsou irelevantní a nadbytečné.
28. Ohledně námitky žalobce, že se dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu k řešení své pobytové situace, se soud ztotožňuje s žalovaným, kdy není rozhodné, že se žalobce dobrovolně dostavil v uvedený den ke správnímu orgánu, ale podstatné je, že nejméně od 17. 5. 2017 do 18. 7. 2017 pobýval na území České republiky neoprávněně a byl si tedy vědom, že je povinen svou situaci řešit a jeho dobrovolné dostavení se ke správnímu orgánu nemohlo zásadně ovlivnit výsledek řízení o správním vyhoštění, neboť nijak nezměnil zjištěný stav věci, který je řádně doložen správním spisem a pobytovou historií žalobce na území České republiky. Námitka je tedy nedůvodná.
29. Ohledně námitky žalobce na jeho vysoký věk a nemožnost pracovní integrace do země původu, se soud ztotožňuje s názorem žalovaného, kdy žalobce je ve věku 50 let, tedy v produktivním věku a jeho integrace do pracovního procesu země původu je vysoce

pravděpodobná. Žalobce nemá ani žádné zdravotní problémy či omezení, které by ho v možnosti cestování zásadně limitovaly. Námitka je tedy nedůvodná.

30. Soud při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života shledal, že správními orgány obou stupňů bylo dokazování provedeno zcela dostačujícím způsobem, když zkoumaly všechny relevantní skutečnosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců i ve smyslu požadavků judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva, na niž bylo odkazováno. Žalobce je svobodný a bezdětný. Do České republiky se vrátil v květnu 2017, aby zde se svou družkou L. T. N., sdíleli společný život a vedli společnou domácnost na adrese Ch. Seznámili se spolu v roce 2000 v uprchlickém táboře v České republice a od té doby jsou partneři. Partnerka je vdaná, v rozvodovém řízení. Žalobce nemá na území České republiky žádné příbuzné, ve Vietnamu žijí jeho sourozenci, se kterými prý není v kontaktu. Dle názoru soudu, jak vyplývá také z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, nic nenasvědčuje tomu, že by jejich odloučení pro kohokoli z nich znamenalo silnou citovou újmu, kdy žalobce pobýval mimo území České republiky od roku 2002 až do května 2017, kdy byly s partnerkou v kontaktu pouze po telefonu a sociálních sítích a tudíž žil bez své partnerky 15 let. Soud se může domnívat, že za tu dobu si vytvořil ve Vietnamu rodinné zázemí a má se tedy kam vrátit a jeho reintegrace do země původu je tak významně ulehčena. Ve společné domácnosti tedy žili 2 měsíce, od 17. 5. 2017 do 18. 7. 2017, a to ještě v době, kdy žalobce pobýval na území České republiky nelegálně. Žalobce tedy rodinný život založil v době, kdy byl jeho pobyt na území České republiky ilegální a musel si být vědom důsledků vyplývajících z jeho pobytu, kdy se odvolává na porušení jeho práv v okamžiku jeho protiprávního jednání. Soud připouští, že rozhodnutím správního orgánu došlo k zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, ale je názoru, že rozhodnutím bylo dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku na straně jedné a zájmem žalobce na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Soud došel také k závěru, že rozhodnutím o správním vyhoštění nedojde k přetrhání osobních vazeb mezi žalobcem a jeho partnerkou, kdy osobní styk mohou vykonávat po dobu uloženého správního vyhoštění na území domovského státu obou účastníků, kdy zde oba v průběhu řízení byli spolu na dovolené a rovněž mohou být v kontaktu přes telefon a sociální síť, jak tomu bylo i po dobu patnáctiletého pobytu žalobce ve Vietnamu před jeho návratem do České republiky.
31. K námitce žalobce na délku správního vyhoštění v délce 2 let stanovené správním orgánem v I. stupni se soud ztotožnil s názorem žalovaného, kdy bylo nutné vycházet z délky protiprávního jednání, tedy nejméně od 17. 5. 2017 do 18. 7. 2017, a závažnosti protiprávního jednání, kterým byl porušen zákon o pobytu cizinců na území České republiky, kdy žalobce takto porušil zákon podruhé. Žalobci nic nebránilo, aby požádal o povolení pobytu v České republice ve Vietnamu a vyčkat zde do vyřízení jeho žádosti. Stanovená délka správního vyhoštění je tedy adekvátní a přiměřená, tak aby bylo dosaženo účelu zákona a to stavu, že se na území České republiky budou zdržovat pouze cizinci, kteří budou respektovat a dodržovat zákony České republiky.
32. Soud dospěl k závěru, že odůvodnění napadeného rozhodnutí a skutkový stav věci byl zjištěn v souladu s § 3 správního řádu a veškerá zjištění a závěry se promítly do konečného rozhodnutí ve věci, které bylo vydáno v souladu s právním řádem České republiky i zásadami činnosti správních orgánů, jak jsou zakotveny ve správním řádu. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal s veškerými uplatněnými odvolacími námitkami.

33. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
34. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl právo na jejich náhradu žalovaný, který měl plný úspěch ve věci. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto soud výrokem II. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
35. O náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož by osoba zúčastněná na řízení měla právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, anebo z důvodů zvláštního zřetele hodných. Protože osobě zúčastněné na řízení nebyla soudem uložena žádná povinnost a soud u ní neshledal důvody zvláštního zřetele hodné, bylo rozhodnuto tak, jak je stanoveno ve výroku III.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 1. července 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně